

Kim Behnke (FRI):

Det er sjovt at høre så mange ordførere, der sådan set ikke har nogen argumenter for, at de har tænkt sig at støtte forslaget; men bare erklærer, at nu har de indgået en finanslovaftale, og så må de jo tage det med, der kommer.

Et eller andet sted har de pågældende partier vel siddet ved et forhandlingsbord og har accepteret det her. Derfor synes vi, det er en lidt underlig argumentation, at det kun er, fordi man er med i finanslovsforlig, at man vil acceptere det her.

Det burde være sådan, at når der forelægges lovforslag i Folketinget, tager man stilling til lovforslagets indhold og det moralsk rimeligt retfærdige og acceptable i, at Folketinget går ind og lovgiver på det pågældende område. Og på det her område er vi ovre i afdelingen for nekrofilii. Vi er ovre i den afdeling, hvor staten tjener penge på, at folk de dør. Hvis de pågældende mennesker lever videre, har de muligheden for selv at disponere pengene i ægteskabet, uden at der skal afleveres særlig skat. Men blot fordi den ene ægtefælle dør, udløser det lige pludselig en særlig skat til staten. Hvorfor i alverden skal staten tjene penge på, at folk dør? Det har vi aldrig kunnet forstå.

Derfor glædede vi os, da vi for et par år siden fik hele dødsbodekatningslovgivningen moderniseret og gjort langt mere rimeligt og retfærdig, end den var hidtil. Men lige siden har vi, som Venstres ordfører jo så glimrende redegjorde for, i Folketinget ødelagt det, der var ret og rimeligt for få år siden.

Dette lovforslag, som jo har tre elementer, har to, som man kunne argumentere for måske var rimelige nok, men absolut i småtingsafdelingen, nemlig forhøjelsen af beløbsgrænsen og den mindre nedsættelse af bofradraget. Men det er jo ingenting i forhold til selve omdrejningspunktet i forslaget, nemlig at skatteministeren har fået en arbejdsordre fra finansministeren: Skaf 200 mio. kr., om du så skal tage pengene fra de døde.

Når man går ind og laver reglen om at ændre det dobbelte personfradrag, skal man jo være opmærksom på, at i det øjeblik, der pludselig sker et dødsfald, kan man jo ikke som en computer fra time til time omstille sin økonomi. Det tager tid. Der er boligøkonomi; der er leveomkostninger i det hele taget. Der er en lang, lang række ting, som skal tilpasses. Derfor har man naturligvis i den situation brug for at have nogle penge i en omstillingsperiode.

Den mulighed fratager skatteministeren nu de arme mennesker. Vi synes, at det hverken moralsk, politisk eller økonomisk er rimeligt, at det her forslag bliver vedtaget. Derfor vil vi i Frihed 2000 komme med klare og utvetydige nejstemmer.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg skal nøjes med et par kommentarer. Altså jeg synes, hr. Kim Behnkes bemærkninger kan man være enig eller uenig i, jeg var i sagens natur uenig, men man kan ikke påstå, at det nødvendigvis var præget af hykleri, hvorimod jeg må jo sige, at da jeg hørte specielt Venstres ordfører og også et langt stykke vej den konservative ordfører, blev jeg forundret, når man ved, hvad der i øvrigt er indgået i finanslovaftalen.

Jeg synes også, det er vigtigt at få sagt, at det her forslag betyder, at de mennesker, som det her har betydning for, nemlig den efterlevende efter en arfdød ægtefælle, nu får en ensartet behandling helt uafhængig af, om man dør først på året eller sidst på året. Derfor er det her en måde, hvorpå man sørger for, at folk får den samme ordentlige behandling.

Hvis man ser på, hvordan det her i øvrigt er skruet sammen, så mener jeg, det vil være meget, meget, meget svært at påstå, at det ikke er en ordentlig behandling, som der her lægges op til.

Så kun den bemærkning til hr. Flemming Hansen, der siger, at det her er et forslag, hvor man har pakket en række forskellige ting sammen. Jeg mener, det er en meget uberettiget kritik fra hr. Flemming Hansen. Der er tre elementer i det her forslag. Alle tre elementer vedrører beskatning i relation til dødsfald. Og hvis man ikke kan lave et lovforslag, der har tre sådanne elementer, så må jeg sige, at så vil der komme mange hundrede lovforslag fra Skatteministeriet i den enkelte samling. Der vil i hvert fald komme mange gange det antal lovforslag, der er tilfældet i dag, for der er nogle ting, der hænger sammen, hvor man er inde og ændre i flere forskellige love, men hvor det i øvrigt vedrører helt den samme problemstilling.

De tre ting, vi ser her i ét forslag, skal ses i sammenhæng; de er afvejet i forhold til hinanden, og derfor er det tre elementer, som helt naturligt hører hjemme i ét lovforslag. Derfor ville jeg også blive stærkt forundret, hvis det er sådan, at man hos Præsidiet skulle mene, at det ville være – jeg er lige ved at sige – naturligt, at vi laver opsplittningen.